

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
M O C S.

Mindennemű kézirat, levél, hirdetés elfogadására, az előfizetési díjak és hirdetési összegek beszedésére egyedül illetékes a

„Mezőségi Híradó” szerkesztősége Mocs.
Kéziratot nem adunk vissza.

MEZŐSÉGI HIRADÓ

TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Felelős szerkesztő és kiadó tulajdonos: Dániel Géza. Főmunkatárs: Orbán Ferenc.

Előfizetési ár:

Egész évre 8 korona.

Fél évre 4 „

Negyed évre 2 „

Egyes szám ára 20 f. l.

Hirdetések díjszabás szerint.

MEGJELENIK MINDEN SZOMBATON.

Észrevételek.

(o) Elbucsuztattuk a múlt évet, üdvözlöttük, köszöntöttük az újesztendőt. Mögöttünk a fájó múlt, előttünk abizonytalan jövő. E két véglet közé állította végzete az embert. A jelen csupán egyetlen gyors pillanat, mit mohón szív föl és rejt kebelébe a múlt.

Jelenről nem beszélhetek. A jövőbe nem lát senkisémet. Csak a múlt az enyém. Befonja, átnyalábolja lelkemet; és az élet, ez a valódi kaledioszkop még egyszer lehullatja az ő tarka-barka, ezer változatu figuráit. Elnézem azokat, a mint lepörögnek gyors egymásutánban szemeim előtt. Rendszerbe szeretném szedni a változatosságot. A törvényt, az irányító szabályt szeretném felkutatni.

Lehet, hogy csalódom, de minden mozdulatnál rátalálok egy bizonyos valamire, arra, mit önzésnek nevezett el a világ. Ez indítja, ez irányítja, ez tetőzi be az emberek cselekedeteit.

Hagyjuk az elméletet, nézzük tárgyiagos tekintettel a dolgokat.

Tekintsd meg egyik nemesen gondolkozó embertársunk vergődését. Minden erejét, tiszta idealizmusát, szívének minden dobbanását beleviszi valami dologba. Küzd, fárad, álmait megrabolja, napjait egy szent és nemes cél megvalósítására foglalja le. Fut, dolgozik, szalad, hogy megteremtsen valamit, hogy az önzést szűkebb határok közé szorítsa és minden elfoglalt talpalatnyi talajba

mélyen beállíthassa, beáshassa a közérdek jeles fáit.

Gunyos mosoly nézi a vergődést, kicsinylő lenézés követi nyomon, de csak addig, míg egyetlen határozott és kilátást, eredményt mutató lépést tehetett.

Mesterséges gátokat, frissen ásott árkokat, emberi kéz rakta akadályokat lát a mezőn, hol kezdetben azoknak még nyoma sem volt. Átlépi ezt, betömi amazt, halad az előre kijelölt ösvényen; győzelemről álmodik, eszméinek diadalát látja; de holnap, holnapután már hallja a sziszegő nyelvek sipolását, itt ott észreveszi a támadásra emelt, feltartóztatásra vállalkozó csupasz karok fenyegetését is.

Ilyen az élet. Ilyen az ember. A vergődésben, az eredménytelen munka látán élvezetet talál, kedvét leli; embertársainak parányi előnyomulása, haladása sárga irigységgel tölti el a lelkét. Hát ez volna a minden szép, nemes és jó iránt fogékonyságra termett ember? Csakugyan ennyire elkorcsosodhatik egyeseknek gondolkozásmódja? Szomorú igazság, bár ne volna való.

Lapunk rövid multjából szűrjük le ezt a tanúságot. Közönyt, nemtörődömséget láttunk utunk előtt. Egy gondolatunk volt, egyetlen óhajításunk és biztos reményünk, hogy az általunk felkarolt eszme ereje fölrázza a Mezőséget és a haladnivágyás lehellete nemesak megéri a lelkeket, de elsőpri utunk-

ból az ott megfeneklett sok éves gízgázt, az értéktelen lim-lomot is. Nem mondjuk, hogy csalódtunk. Közéletünknek derék, szívós akaratu, fennkölt gondolkozásu egyénei szívesen nyújtottak segítő jobbot. Ez a jobb támogatja, nem engedi porba esni az eszmét. Haladnunk, élnünk kell, mert sok esztendőnek sok mulasztását kell behozni; támogatniok kell, és ezt annál inkább várjuk, mert a gyújtott kis mécesest egyesek a tápláló olajtól akarják megfosztani, ha már erőszakkal kioltaniok nem lehetett. Nem elégikus hang vonul át sorainkon. Csüggedésről, félelemről, vagy visszavonulásról szó nincs és nem is lesz egyhamar.

Csak azért szólottunk, hogy a visszavonás és torzsalkodás rugóit is megismertessük olvasóinkkal. Hogy megnyugtassuk azokat, kik talán hallottak valamit a fenntebb méltatott vicinális vigécekről. Lekicsinylésben, lefuvásban, viharvetésben utaznak, csak hogy tovább játszassák kisded játékaikat.

Nem boszankodunk. Szánalommal nézük vergődésüket, s megnyugtató a tudat, hogy a mezőségi intelligens osztályt hangzatos jelszavakkal becsapni nem sikerül.

Tekintszen minket mindenki jó barátjának. Kofáskodásig, utálatos személyeskedésig, a békés együttélés megbontásáig sohasem fogunk lesülyedni. Nem azért bontottuk ki a zászlót. Arra a

A „Mezőségi Híradó” tárcája.

Elcserélt szemek.

— Irta: Kincs István. —

„Magyar Szemle.”

Először csendesesen deczizgettek, azután vérét kezdték venni s liternek, miglen azután olyan hangosak lettek, hogy a bakter jónak látta az ablak alatt elfutni:

„Tüze, vizre vigyázzatok!”

— Te Vendel! — kiáltott Rostás Imre ijedten a szomszédjára, — már tizenegy óra van. Mit szól majd az asszony?

— Mit szól? — nevetett Borbola Vendel hangos jókedvvel, — törődöm is én az asszonynyal.

— De hátha veszekedik?

— Akkor megbékitem.

— Bottal?

— Eleven kénesővel, te bolond!

— No hiszen, csak azt lesd, hogy az eleven kéneső fogjon rajta!

— Te nem értesz, Imre, — nevetett Borbola Vendel csapongó lelkesedéssel.

— Lehet is téged érteni, mikor olyan bolondokat beszélsz, — ütötte föl az orrát Rostás Imre.

— No hát érthetően beszélek, galambom. Tehát te arra volnál kíváncsi, hogy békitem meg az asszonyt, mikor haragzik?

— Igenis.

— Olyankor mindig álmodom.

— Ne zöldezz.

— A tiszta igazságot mondom, fiam.

— Lehet is akkor álmodni, mikor a feleség az istennyilát emlegeti!

— Lehet bizony, — kacagott föl Borbola Vendel, — én akkor álmodom, mikor nekem tetszik.

Rostás Imre elképedve nézte pajtását.

— Nem kell ahhoz olyan nagy tudomány. Hallgass csak ide. Tegyük föl, hogy berugva megyek haza. (S itt nem is kellett valami sokat föltenni.) Az asszony persze mindjárt tudja, hányat

ütött az óra. Nem tudom, az orrával-e, de mindjárt megszimatolja, hogy beasszekuráltam. Olyankor azután elképzelted, milyen titulusokkal fogad. Te malac, te... te... de mit mondjam, neked is van feleséged.

— Sajnos! konyitotta le fejét Rostás Imre.

— És olyankor valamennyi asszony azt gondolja, hogy jussa van az urát legyalázní.

— Bizony, — hagyta rá a másik.

— No, hanem én kifogok rajta!

— Ugyan a!

— Ki bizony, még pedig azzal, hogy hallgatok.

— És van türelmed hozzá?

— Hogyne volna! Te persze, barátom, heveskedéssel kezded, összekötöd a kerekét a feleségeddel s azután pöröltök ki világos-kivirradtig.

— Te pedig?

— Én? Rajtam annyit fog az asszony szava, mint a kifordított bundán a zápor-

köznek, az egésznek érdekét irtuk; azért dolgozunk, azért fáradunk és lelünkön átszűrt programmunkhoz nem leszünk sohasem hűtelenek. Az 1905-ik esztendő első hetében, első számunkban szólunk hozzád nyájas olvasó. Azonosítsd lelkedet a mienkkel. Gondold meg jól, hogy tömörülésben van csak eredményt termő erő.

Mindnyájunk ügye, érdeke és forró óhajta, hogy a társadalmi elszigeteltség e talaján egymásra találjunk, eszméinket, kívánságainkat nyilvánosságra hozzuk és a kivitel módozatait meghányva és vetve, önzetlen lélekkel szolgáljuk a közügyet.

Ne lépünk a csalóka fény nyomába, ne hallgassunk a szíren hangokra.

Vagyunk és maradunk mindenha olyanoknak, minőnek első sorainkban bemutatkoztunk.

Névtelen levelek.

Paraziták, élősdik állatok. E pár szót ilenék pár sorom fölébe írnom azoknak jellemzésére, kik szennyes kézzel nyulnak a tollhoz, hogy még szennyesebb lelköknek undorító mérgét egyeseknek és családnak arculatára csapdoshassák.

Ne gondolja senki, hogy a félgarasos újságok érdekességet hajhászó, haszonleső hadának eljárását fogom szóvá tenni. Semmi közöm azokhoz. Pizskos üzlet, de legalább üzlet. Ha az egyik fél károsodik, legalább nyer a másik. Célzatosan hurcolják meg ma ezt, holnap a másikat, hogy az elfüstölt, arculvert, sárbarántott becsület révén a szenzációra éhes tömeg zsebéből a rikancsok markába vándorolhasson a garas. Nem helyeslem, utálok, de értem. Kenyerők a mások tisztességének sárba rántása, a járda sarán való végigvonszolás, az érdekesség, miért a téns kofanéni, a más-különb tisztelességes iparos, nő meg ösztén szólva, a nadrágos ember sem igen sajnálja a két fillért. De mindenki olcsón jut pár percig tartó csiklandós élvezethez.

Az író az utca sarából szedi fel a tiszteletdíjat, az újságárus fiú onnan kapja a

percentet és innen van az újságolvasók egy tipikus alakjának is a lelki tápláléka. Mindannyian nyernek. Ki bánja, ki törődik manapság azzal, hogy egyik-másik embernek, valamelyik tiszteletben álló családnak vagy a becsületben és munkásságban megőszült hivatalnoknak legfőbb kincsét, szepőlően álló tiszta becsületét pár óra alatt kvargli módjára garasos porciókban kimérték?

Nem csupán a sajtnak, hanem a társadalomnak is meg vannak a kukacai, pondrói. Meg vannak amott, meg vannak itt is. A cél egy, csak a kivitelben van az eltérés. Amott a türelmes újságpapír, emitt az ötfülleres levelezőlap, vagy plane hosszadalmas levél. — De mit keres ez a mi körünkben tárgytalan kirohanás, ez a Don-Quisotte betűharc egy vidéki újságnak hasábjain?

Mit keres? Keresi ezeket a becsületmolyokat. Keresi azokat az egyéneket, kik szívesen fáradnak, kutatnak, kik nem fognak nyugodni addig, míg az uri társadalom testéről le nem söprik, le nem fejtik a fennt tisztelt, oda tapodó félgazembereket.

Azt hinné a becsületes lelkű ember, hogy legalább a vidék tiszta levegőjét még nem szennyezte be e névtelen becsületlovagok miazmás lehellete.

Csalódik bárki. Itt is megjelennek és egy olyan csecsemőre volna, lenne szüksége ma is a társadalomnak, milyen Herkules lehetett annak idejében. Ringó bölcsőből nézze a világ folyását, de a megölésére siető, oda kuszott undok két szörnyeteg, a förtelmes kígyókat önmaga fojtotta meg. A tisztességes társadalom végezne is velük, csak nehezen kaphatók. Rejtőznek, mint haraszt alatt a vipera, mint színes virágok kelyhében az ölé méreg.

Élnek és működnek. Ma ide tolazkodnak be szemtelen vigyorgással, holnap másutt teszik tiszteletlenségüket.

Éretlenség-e, vagy butaság, hülyeség-e valóban, vagy meggumósodott agynak torz-szüleménye-e eljárásuk, azt megállapítani vajmi nehéz.

Mindenholnan jön a panasz. Kis társadalmunknak tiszteletreméltó alakjai jajdulnak fel ez elvetemültség látásán.

Tűrheti-e ezt az önérzetes ember? Nem szabad. Nem lehet. Elég adat van már

egyesek kezében. El kell indulni a nyomon. Föl kell kutatni a boszorkány-konyhát, hol a békés együttélés megrontására főzik, kotyvasztják a bűnös mérget.

Ne gondolja senki, hogy újságtöltelék és nem aktuális holmi jut kifejezésre, jön nyilvánosságra e néhány sorban.

Néhány és csak a napokról datált névtelen levél van kezeim között. Ide adták hogy én is olvassam. Mennyi szenny, mennyi alávalóság, minő sok fürtelem rövid pár sorban. Elolvastam és csömört is kaptam, lelki csömört, mi az emberi becsületességbe vetett és mindig vallott hitemet akarják megingatni és aláásni.

Csak most látom, csak most veszem észre, honnan a sok visszavonás, honnan sok derék embernek, arra termett egyénnek a társadalmi érintkezéssel szemben megnyilvánuló tartózkodása, hüvössége, zártkozottsága. Ne emlegesse ilyen körülmények között senki a mimosa pudica nevét. Kedves kis virág. Durva érintésre azonnal összevonja, összecukja kelyhét. Nem a mimosa pudica, de a nála sokkal erősebb, fejlettebb napraforgó is talán elfordítaná kerek fejét, ha oly szemtelenül vigyorogának rá, mint e névtelen hősök, vagy éppen szeméttel és sárral dobálnák meg naponkint.

A mocsai országos vásárok.

Lapunknak más rovatában talál referádá az olvasó a csak most lezajlott országos vásár forgalmáról, lefolyásáról.

Itt e pár sorban egészen más irány, más gondolat vezet a tollat.

Négy országos vására van évenként Mocsnak, mi mint középpontját, emporiumát egy nagy kiterjedésű vidéknek, valóban megilleti Mocsot. III-ik Károly ajándékozta meg e négy országos vásárral községünket, melyről az illetékes helyen őrzött pecsét okmány tanuskodik. Egyik mágnás hűséges szolgálatainak elismerésül, jutalmául hullott e királyi kegy Mocs községének ölébe.

Azóta minden esztendőben négyszer verődik ide össze nemcsak a vidék lakossága, eljön Szász-Régennek, M.-Vásárhelynek, Tordának, Kolozsvárt nem is emlitem; sok

Kicsit nehezen botorkált. Mintha csak az ördög az egész utat csupa kővel rakta volna ki, minduntalan megbotlott. Különböben vitézül tartotta magát; el is ért szerencsésen hazáig.

Otthon már aludtak. Mit is csináltak volna fönn éjjelutáni egy óráig? Hogy az olajat fogyasztszák? A mai koldus világban mindennel kell takarítani, még a lámpavilággal is.

Hanem hát világosság híján hogyan találja meg a kilincset? Fertályóráig kereste s ha a felesége meg nem nyitja neki az ajtót, ki tudja, meddig keresi még azután. Az asszonynak azonban volt annyi sütnivalója, mikor az urát hallotta kaparászni odakünn, hogy segítségére sietett neki.

Persze azért nem volt valami nagy köszönet benne. Annál előbb elkövetkezett a hadd-el-hadd.

Vége köv.

eső. Nyugodt lelkiismerettel lefekszem s azután elkezdek hangosan álmodni.

— Hogyan érted azt?

— Ugy, hogy elkezdek beszélni. Beszélék, mintha a feleségemről álmodnám s a mi szépet, jót csak tudok, azt mind rára kom arra az asszonyra.

— Teszem példának okáért?

— Teszem hát ilyenformán: Oh, te angyali teremtség, áldott szíved Rozáliám! Szeretlek. Te vagy a legékeesebb minden asszonyok között. Szőke a hajad, mint a harmatos buzakalász, kék a szemed, mint a viritő nefelet, jó a szíved, mint a gabonaföld, melyik a legizesebb kenyeret termi. Oh, csak hogy az enyém vagy!... És így tovább.

— S mit csinál erre az asszony?

— Először elkezd toporzékolni mérgében, hanem lassan lelohad minden haragja. Tudod, lelkem, minden asszonyban van pár vékára való hiuság s az a dicséret kezd tetszeni neki. Abba hagyja a szit-

kozódást, odajön hozzám, megtörli izzadt homlokomat s ha még sokáig dicsérem, a végén átölel, megcsókol. Akkor aztán szent a békesség.

— Hm, — morogta Rostás Imre elgondolkodva, — azt utóvégre én is megpróbálhatnám.

— Tessék, lelkem, csak rajta s hogy a siker el nem marad, arról a fejemmel állok jól.

Elhallgattak, mindketten gondolataikba merültek. A kocintásról azonban meg nem feledkeztek. Az idő is mult, a bakter kétszer kiáltotta még be nekik az ablakon, hogy:

„Tűzre, vízre vigyázzatok!”

Végezetül Rostás Imre lábába beleállott az indulás. Talán ugyis a kíváncsiság bántotta jobban, hogy az új módszert kipróbálja, mintsem az unalom, hanem tartani már két ökör se tudta volna, annál kevésbé Borbola Vendel.

Fizetett és ment.

igen sok iparos. Vevő és eladó utnak indul. Ezek napokkal korábban, hogy a kijelölt napra célnál lehessenek. És éppen itt van a visszás és fonák helyzet. Mindenik vásárnap szerencsétlenül van megvásárolva, kijelölve. Jan. 1. ujesztendő napja virágvasárnapja, áldozó csütörtök és Szent-István napja.

Ha a két közbeeső ünnepet némi elnézéssel akceptálhatjuk is, a jan. 1-sői és aug. 20-iki vásárnapok sehogysem állják a kritikát. Vevőnek és eladónak egyaránt nehézséget ad a januárius 1—2-ik és az aug. 20-iki vásár. Az ujesztendő első napja sokban lekötő, házhoz láncolta, a gazdát és iparost. Szeretne nyugodtempóban ünnepelni. Cselédjei is ekkor változnak. Egyiket kifizeti, a másikat bevezeti. Ezer apró-cseprő kellemetlenség gyűl össze e napra. Hogyan végezheti intézheti dolgait annyira fifikusan, hogy ünnepeljen, otthon is legyen és a mocs vásáron is megforduljon?

Mizeria biz ez, mit ha lehetne, jó volna orvosolni.

Az aug. 20-iki vásár még több galibát csinál. Országos törvény országos ünneppé tette ezt a napot, melyen nemzetiségi és vallási különbség nélkül e hazának minden lakója ünnepelni tartozik. Itt aztán előállott egy lehetetlen helyzet, mi a kötelező törvény semmibe vevését, vagy éppen figyelmen kívül hagyását involválta.

Tudom, hogy illetékes helyen már sokat tettek e tekintetben. Járási főszolgabíró gondos figyelme szanálta e régi sebet. Gondolom, hogy egyszer és mindenkorra szólott a rendelet és évente ezután is mindig aug. 16-ával kezdődik a vásár, és annak utolsó akkordjai is elsimulnak a nagy nemzeti ünnepig. Így van ez rendjén. Szükséges, üdvös volt a gondolat és megnyugtató minden irányban a kivitel. Az sikerült. Vajjon nem lehetne-e emitt is segíteni a nehézségen? Sok embernek, gazdának, iparosnak, az ujesztendő napjára igen lekötött családoknak érdeke kívánná, hogy a vallási momentumokat ne is említsük.

Ha át lehetne tenni a téli vásár napját is valami alkalmasabb más napra, község és köre, vevő és eladó szabadabban lélekenek föl és hálával gondolna a minden irányban megnyugtató intézkedésre.

Ez esetben — természetesen — hivatalos uton a vásárok jegyzékét is korigálni, illetve a valóságnak megfelelően kellene kiigazítani, és így a sok figyelmet, gondos és pontos utánjárást igénylő hírül adás is tárgytalanná válnék.

Vajha lenne valamelyes eredménye e néhány sornak. Nyugodtabb, zavartalanabb volna jövőre nálunk is az újév első napja.

HIREK és VEGYESEK.

Emlékeztető:

Névnepok: Szombat, jan. 7. Reimund hv; Vasárnap, jan. 8. Szeverin; Hétfő, jan. 9. Juliánót; Kedd jan. 10. Vilmos p. k. Pál rem. Szerda, jan. 11. Higin vt. Csütörtök, jan. 12. Taczián vt. Péntek, jan. 13. 40 vértanu, Victor; Szombat, jan. 14. Bódog vt.

Vásárok: jan. 10. Kolozsvár.

— **Eljegyzés.** Straub János a mezőőrményesi járás főszolgabírója a közel napokban eljegyezte Balogh Elek földbirtó-

kos bájos leányát Erzsikét Mező-Örményesen. Boldogságot kívánunk mi is a kötendő frigyhez.

— **Az ideai tél.** Azt hittük, hogy a tél is aggodásra ad okot. Az első hó csak vékony terítővel vonta be a földet. Ha így marad, a vetés is szenved, vagy a vízhiány is könnyen bekövetkezhetett volna. A gazdaközönség aggodalmait eloszlatta az ujesztendő első néhány napja. Hótól fehér mindenhol a határ. Nagy áldása a természetnek, hiszen a tél milyen voltától függ nagy részben a tavaszi kilátás. A mellett a fa és trágyahordás is minden fenakadás nélkül megindulhat, mi a csonttá fagyott rögös utak miatt hetekig szünetelt.

— **Halálozás.** Bágyoni Szabó Sámuel, a kolozsvári ev. ref. kollegium nyug. tanára, a kolozsvári ref. egyházközség tiszteletbeli presbytere, nyug. 1848-49-beli hovédttüzér főhadnagy, a kolozsvári és kolozsmegyei hovédegylet tiszteletbeli elnöke stb. f. hó 1-én fél 3 órakor, életének 76-ik évében, hosszas szenvedés után elhunyt.

— **Szerkesztőségünket** az újév alkalmból többen fölkeresték, hogy szóval és írásban is kifejezzék jókívánataikat. Tudjuk, hogy a Mezőségi Híradót illeti. Köszönjük és legkedvesebb emlékeinkhez csatoljuk.

— **Tűrhetetlen és tarthatatlan állapot.** Igen sajnálnók és csodálnók, ha az itt szóvá tett és tisztán tárgyilagos felszólalásunkat bárki félremagyarázná. Egyik mult számunkban felemlítettük azt a fogyasztó közönségre hátrányos és kellemetlen állapotot, hogy minálunk az esztendőnek egyetlen szombatján sem tehet bevásárlást az ember. Még a gondolat is távol legyen tőlünk, hogy emiatt kereskedőinket hibáztassuk. Végzik dolgukat, miként végezniök lelkiismeretök és a törvény parancsolja. Természetes, hogy arról sem tehetnek, ha az ó-esztendő utolsó napja szombatra esik, azért sem tartoznak felvilágosítással, hogy a mocsai országos vásár éppen szombaton kezdődött. Körülményekben, saját felfogásukban megelérik ők a magyarázatot. Ha szemrehányás illethet valakit, első sorban a fogyasztó közönség kapja, vegye ki abból a részét.

Csak sopánkodik, de nem akar önmagán segíteni. Nem mer, nem tud kilépni a cselekvés terére. Saját sebére nem siet megszerezni, előállítani a gyógyszert. Kezderengeni a hajnal. Már sokan rájöttek, beismerték, hogy itt magának a közönségnek kell orvosolnia a helyzetet. Ki kell csak lépni. Nyiltan, őszinte bátorsággal. Ha másképen is lesz, talál majd nyitott kereskedésre szombati napon, az ó-esztendő utolsó szombatján, a vásárnapok szombatjain, meg az évnek igen sok más napjain is a helybeli és vidéki publikum. Arcpíró szegény, hogy ilyen speciális napokon a vak bizonytalanság mindegyre megleljen. Nevet is és jogosan nevet ki az idegen. Erős a reményünk, hogy hamar változnak az állapotok, mire évek hosszu során át oly hiába vártunk.

— **A mocsai országos vásár** mindenike igen látogatott szokott lenni. Ez magának a közönségnek központi jellegéből, meg a mezőiségi viszonyokból önként következik. Itt törekszik értékesíteni elsősorban állatállományát egy igen nagy kör. Itt szerzi be szükségleteit egy nagy kiterjedésű vidék.

A december 31. és jan. 1-i állatvásár elég látogatott volt. A sikos ut és a dermesztő hideg dacára is megtelt eladásra szánt marhával a terjedelmes piac. A bő kínálathoz nem hiányzott a vevő sem. Különösen a hizott és jóhusban levő állatokat keresték és meg is fizették. Jól kitartott vágó, vagy ígás ökör párja 600—800 koronában kelt el. Fejős tehén darabjáért 220—250 koronát is adtak. Alárendelt minőségű állat kevés kelt el és gyöngén is fizették. A vásár első napja élénkebb és forgalmasabb is volt. Második napon minden oldalról érezhető volt a visszaesés. A vevők távoztak, mire lapunk mai számának idevágó közleménye bizonyára nyújt némi magyarázatot.

Felhajtatott összesen 1800 darab szarvasmarha és borju. Eladatott 968 drb., szokatlanul magas áron. Sertésből a mostani vásár alkalmával 96 darab került eladásra. A megelőző vásárokhoz viszonyítva a felhajtás gyengének mondható. Oka a takarmányhiány. A gazda állatállományának egy nagy részét még a tél bekövetkezése előtt kénytelen volt potomáron elvesztesgetni.

A szarvasmarha vásáron és az ott előnyösen tapasztalt kedvező áremelkedésen kívül bizonyára érdekli a vidéket a sertés piac állapota is. Erről is csak jót mondhatunk. Az árak emelkedőben vannak és a jól hizott, levágásra alkalmas sertésért méltányos árat kínáltak és fizettek is. Az eleddig hallatlanul nyomott árak ideje, ugylátszik, már elmúlt. Apróbb, növendék állatok is jól elkeltek darabonként. Igazán lehangelő állapot uralta eleddig piacunkat. A drága takarmány és a még drágább szemes gabona idején csak vesztegették az állatállományt. Node valahára be kellett állania az előnyös változásnak is. A gazdaközönség érzi első sorban a csapásos esztendő terhét. Igazságos dolog, hogy bár állatállományának kellő értékesíthetése által térüljön vissza valami.

A gabona-piac árai szintén emelkedést mutatnak. A buza mm.-ként 30—40 fillérrel hágott.

Első minőségű buza mm.	19.25 korona.
Középmínőségű " "	18 — "
Gyengébb " " "	17 — "
Kukorica metermázsánként	16 — "
Zabnak metermázsája	12.50 "
Burgonya metermázsája	6.40—7 "

A kirakó vásár — jan. 2 — szintén forgalmas képet nyújtott. A mocsai vásárok jó hírneve most is sok kereskedőt gyűjtött ide és a vevők tarka csoportja is hullámozott a sátrak közei. Az idő is enyhült a vásár napjára. Ha egyik-másik portékából jelen alkalommal valamivel kevesebb kelt el, az a szükséges év következménye, mit az eladó és vevő egyaránt érez.

— **Örömmel olvassuk** a hozzánk beérkezett állategészségügyi értesítőből, hogy a mocsai járás egész területe ezidő szerint minden állati ragadós betegségtől mentes.

— **Tűz.** Beresztelke községben a napokban tűz ütött ki. Trif Vaszilie helybeli lakosnak náddal és szalmával fedett háza meggyuladt és az egybe épített sütőházzal együtt leégett. Állat vagy emberéletben kár nem esett. A nyomozás kiderítette, hogy a tűz gondatlanságból keletkezett. A tűz keletkezése napján ugyanis az aszszony kenyeret sütött és a tüzes kaparó-

fát a kemencze mögé helyezte a mitől az ott levő szemét tüzet fogott. A kár 160 korona. Biztosítva nem volt.

— **Lopások.** Domrován Juon viszolyai lakostól a múlt hét egyik éjjelén 10 liter buzát loptak el. A tettes nyomára, az uton elhullatott buza és a helyszínén felejtett járomfa-pálca, melylyel a hámbáron levő lakatot feltörte, vezette a csendőrséget. Moldován Alexandru személyében meg is került a tettes, a ki bevallotta, hogy a lopást tényleg ő követte el. Mentségül nagy nyomorát hozta fel, mely a tett elkövetésére indította, mivel betevő falatja nem volt, — *Szentmihálytelke* vasuti állomásán szintén a múlt hét egyik éjjelén ismeretlen tettesek, a pálya udvaron vesztelő és ólomzárral ellátott vasuti kocsiból $\frac{2}{3}$ hl. buzát 6 korona értékben elloptak. A buza, mint teheráru már fel volt adva és így a kár a kincstárt illeti.

Innen-onnan.

— **A világ legnagyobb színháza.** Kétségtelenül legnagyobb színháza e világnak a most december elsején megnyílt londoni Colloseum színház, melyben naponta négy előadást tartanak, még pedig déli 12—2 között; azután 3—5, 6—8, 9—11 órák közt. Az egyes előadások közötti egy óras szünetek alatt a szolgálók sűrű serege lepel a nézőte ret, színpadot és folyósoka lázas buzgalommal csinosítja, tisztítja a színházat a következő előadásra. A színházi épület emeleti termei minden csak lehetséges kényelemmel rendelkeznek, a bőrze spekuláns, kinek hirtelen eszébe jut, hogy egy levelet elfelejtett odahaza megírni, csak úgy talál írógépet, papírt, sőt ródeákat is; a mint a nagyvilági Lady-öltöző-termeire akad, hol komornája segít ségével estélyi toillejtét öltheti magára. A Colosseum épületében azon kívül posta és távirda-hivatal is van, mely az ott időző üzletembereknek az előadás folyamán is kézbesíti a címükre érkezett sürgönyöket és leveleket. A színház méreteiről fogalmat alkothatunk magunknak, ha meggondoljuk, hogy folyósói borítására 5 angol mérföldnyi szőnyegre volt szükség és hogy most nagy kassadarabja, Port-Arthur ostroma, 342 színészt és statisztát foglalkoztat.

— **Vagyonosodás és táplálkozás.** En gel Albert wüzburgi tanár a következő módon állapítja meg a városok lakosságának jövedelme és táplálkozása közötti összefüggést: a hus, cukor és tejfogyasztás bizonyos határig a jövedelemmel emelkedik, a zsirfogyasztás nagyjában állandó, ritkán lépi túl a felső határt és nem is szokott bizonyos alsó határnál kisebb lenni, magasabb jövedelem esetén a vaj emelkedik tulsúlyra; liszt-neműek fogyasztása alacsonyabb jövedelem esetén emelkedik, ezután állandó marad, míg magasabb jövedelem esetén csökken, a burgonyafogyasztás a lagalacsonyabb jövedelmi fokról fölfelé bizonyos határig süllyed, azután meglehetősen állandó marad. Amennyire megállapítható, a friss zöldség fogyasztása emelkedik és más legumim-tartalmi tápszer a jövedelemmel csökken. A kávéfogyasztás megfelelően növekedik. Alkoholról és más élvezeti cikkekről általánosan érvényes szabály meg nem állapítható.

Csarnok.

Dubary szánkója.

Biciklin jött a versaillesi kertbe, barna, széles bugyogóban, fején fátyolos kis tengerész kalap, nyakán férfigallér, férfinyak-kendővel, s most társával, ki valódi férfi, de kinek öltözete nem sokat különbözik az övétől, belép a diszkocsik muzeumába.

— Nézd, milyen medve alaku az a kis szánkó, de jó lenne beleülni, uribb jármű ez, mint a biciklink.

— Azért csak gyorsabban haladunk így, — felelé a férfi, — aztán csak egy személy ülhet bele.

A medve, a mely csak alakjára nézve medve, tényleg pedig egy fából faragott szánkó, mint egy álomból ébredve morog magába:

— Soha ilyen csodát! Mikor én fiatal voltam, az asszonyok sohase bujtak ilyen csuf barna és fekete tokba, de szépen himbálták tejszín testük körül a csipkefodros virágos abroncsszoknyát, hajukat se festették paradicsomszínűre, mint ma, de fehér porral hintették be, mint egy kis cukros fánkot, s csak szemöldökén látszott meg, szőke-e vagy barna.

Az én urnőm szemöldöke szőke volt, de szeme feketén csillogott ki alatta, ha rátekintett a mellettünk vágató királyra.

Hányszor siklottunk el így a versaillesi kert haván! Csillogott a hó, csillogtak az egyenruhák s versenyt csillogtak urnőm szemei gyémántjaival.

Közönséges asszony volt, igaz, de a szépség s fiatalság csal s hamisított előkelőséget ad, a mig tart.

És hogy szeretett élni! Midőn a szépség s fiatalság elkopott, a gyémántok elszóródtak, a király régen elhalt sőt magát rég elfelejtett büneiért vérpadra vitték, szegény öreg asszony kérően, kacéran nézett a hóhéra s esdekelve mondá: még egy percet hóhér ur, még egy percet.

Egy más kis szánkó is áll a „medve” mellett. Ennek egykori urnője nem esdekelte se egy percért, se egy esztendőért. Ez a szép fej gögösen hajlott a nyaktíló alá s ha virágnapjaiban büszkén siklott e kis szánkóban a versaillesi kert haván, úgy büszkesége nem tört meg e gyászos helyen sem, azon szomorú októberi regelen.

Különböző két asszony közös sorsa: disz, pompa és hatalom, aztán a vérpad s fűrészpóroz kosár és itt két emlék, amely túlélte őket.

Harsányan hangzik az ő hangja, amint magyarázva mondja a biciklis lánynak és társainak: ez itt ime Dubary és ez Marie Antoinette szánkója.

Czobel Minka.

A szerkesztőség üzenetei.

Achillesnek. Köszönjük a kedves küldeményt. Igen megörültünk. Heti számunkból kimaradt. Jövő számra marad. Forró üdvözlét. — **Mohamed.** A tárcát olvastuk. Sok jót mondhatunk róla. Stílusa élénk és elfogadható. Ha most még nem adhatjuk, csupán azért tesszük, mert cselekménye sovány. Próbálkozzék még. Hisszük, hogy hamar teljesen elfogadhatót is kapunk. Kéziratával óhajtsa szerint cselekedtünk.

Sz. 5850—904. tkvi.

Hirdetmény.

A m. kir. igazságügyminiszter 1903. évi november hó 12 én 35702/1903. I. M. I. sz. a. elrendelte, hogy a mócsi kir. jbiróságához tartozó Mocs község telekjegyzőkönyveibe felvett mindazon ingatlanokra nézve, a melyekre az 1886. XXIX. t.-cz., az 1889. XXXVIII. és az 1891 XVI. t.-cikkek a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzését rendelik, az 1892. XXIX. törv.-cikkekben szabályzott eljárás és ezzel kapcsolatban a telekjkönyvi bejegyzések helyesbitése foganatosíttassék.

E czélból a helyszíni eljárás, a nevezett községben **1905. évi február hó 16-ik napján fog kezdődni.**

Ennélfogva felhivatnak:

1. mindazok a kik, a telekjkönyvekben előforduló bejegyzésekre nézve okadatolt előterjesztést kívánnak tenni, hogy a telekkönyvi hatóság kiküldöttje előtt a kitűzött határnapon kezdődő eljárás folyama alatt jelenjenek meg és az előterjesztéseiket igazoló okiratokat mutassák fel;

2. mindazok, akik valamely ingatlanhoz tulajdonjogot tartanak, de tkvi bekeblezésre alkalmas okirataik nincsenek, hogy az átírásra az 1886. XXIX. t.-cz. 15—18. és az 1889. évi XXVIII. t.-cz. 5, 6, 7. és 9. §-ai értelmében szükséges adatokat megszerezni iparkodjanak és azokkal igényeiket a kiküldött előtt igazolják, avagy odahassanak, hogy az átruházó telekkvi tulajdonos az átruházás létrejöttét a kiküldött előtt szóval ismerje el és a tulajdon jog bekeblezésére engedélyét nyilvánítsa, mert különben jogaikat ezen az uton nem érvényesíthetik és a bélyeg és illeték elengedési kedvezménytől is elesnek és

3. azok kiknek javára tényleg már megszűnt követelésre vonatkozó zálogjog vagy megszűnt egyéb jog van nyilvankönyvileg bejegyezve, úgy szintén az ily bejegyzésekkel terhelt ingatlanok tulajdonosai, hogy a bejegyzett jognak törlését kérelmezzék, illetve, hogy törlési engedély nyilvánítsa végett a kiküldött előtt jelenjenek meg, mert ellenesetben a bélyegmentesség kedvezményétől elesnek.

A kir. jbiróság, mint tkvi hatóságtól.
Mocs, 1904. évi decz. hó 17-én.

Torday Sándor,
kir. járásbíró.

